

עומר ולדמן

“לְהַשִּׁיק אֶת הַיְלֹדְמָן הַזֶּה בְּגַב־יָד מְלוֹטָף שֶׁל קָרְבָּה”

האישה הגדולה מן החלומות

תלמידי תיכון מגיעים לשיאי זיוניהם באהבתם הראשונה. אחוזי תשוקה מלמדת, בלתי עומדת. חרדה מתונה. מלטפים בזרועות ערמות, מרבות אשמה, ראשים מרבי דאגה וישער עבותות בריא, הרף עין טרי, ערוה כהה, בערות כחלה. הם מאלצים עצמם לחשב שהם אוהבים. דוחקים אביס לגומי בטעם קמטים של אשה יפה. יש להם מבטים של ערב טוב. הם מסמיקים קרבה.

אבל ישנם גם ערבים אחרים. רגבי לב מרירים. אף-על-פי-כנים מרכנים. שתיקות ממשקפות, חשוקות שפתים מהנהוני ערוון מוכנים. הם לרב יושבים ברגלים פשוקות לחללים חורים של מטות לא-חורקות. כותבים שירים על פרימת חלצות. מדמים פעימות נרגשות במלאיות ברורה. איש אינו אומר להם כיצד ומתי לגמר. פעם היתה בס תשוקה עיפה להגוז לפנימה של יונה וולך. הם נאלצו להבין שנערה אינה הרבה יותר מסך גיפה.

עתוני סוף השבוע דוחו על המחסור בהקרבת לכבות, או בלבוכי קרבה. אין זה משנה לאמת. את לא תקראי אותם בדיוק כפי שלא קראת אותם. הרופאים מסרבים להאמין שזה יגדל, בשלחנות שבת יש נגע מתקדש. מפשט. חורין. אין כם בשת פנים, כשאמי נסמכת על חריקתם ושואלת כמה אתה אוהב פנים. והחיים עצמם אינם יכולים להיות “אלכס חולה אהבה”, אמרתי לאקס שלך. מי בכלל יכול להרשות לעצמו להיות חולה אהבה באזלת הימים. זו הצטרדות הלכה, הוא השיב. חברי הטלפון ובטל את היציאה לסרט. הוא צפוי להיות דמים על סדני נערתו. היא מבררת מדי. הם שוככים על ספת-עור-שכורים. אולי זו הסבה שבשלה אני כותב. אולי זו הסבה שבשלה אני כותב שירים.

נסה להתחדד, עומר: בסופו של דבר, הם נפרדים. הוא גומר
אמר בבתקי חרטות. היא מוצאת את זכרה בנערים בודדים.
נאהבים ואמיצים. מצנעי דרג. ממרקי זרג. אובדים בדרכי עגבים.
מי בכלל יכול להרשות לעצמו להיות הלילה הזה. ואני
הקונדום המשמש, שגזרק ליד תבת הדאר האדמה פרחוב בורוכוב, והנה
היא באה, ואינני יודע האם אני משלך למלותיה או לשתיקתה.

26-7.3.2010

מלכות החרמון

השעה השועה לעזיבה היא ששי בבקר.
אחריה לבשתי חלצת קדיש שכתבתה כלי.
נעלתי את נעלי העור שהיו ערורות מאביב.
אלי אלי.

הוא אמר אני מממש הימך ואני בלעריך.
בגדי יאלצו להשלים. אני לב צעריך.
אני אוה וגם אהב אותך אחר כך.
מה רך כך.

פלגיה עקשים בתוכי, אינני כלה, למה באת?
זרמתך בדרכי הזרמים; נתיבה כלפי מטה.
עירתי מפתחת פתחה לצעדים שאפלו אתה לא ידעת.
הערב נפל על ארמתה.

ואחרי שיחולו ששי וצבאו, אהיה מכרחה להגיה
את גופי לגופה, ושום שם לא יקם.
מאהבותך מנסה למקם בי שפתה כנגיף.
אין בי מקום.

14.5.11

מנגינה מאוהבת

מכתב ליעל גרינשפן, שהיא היעל האחרת

יעל של המסתכלות. אין לי מה להביא אליך.
אין לי מה להישיר אליך בתמונה. יעל של המשאים. יעל של האין לי מה.
מכתבך גרם לי להשיר נורא. הבושה אליך מניחה בי ידיעה של מרכינים,
ואינה מניחה בי את יעלותך לרצון ולכלמה.

אחותך הלכה לעולם שכלו לכת ביום הולדתו של הקולנוע.
כשהייתי בכך בעת שטיפה, השבתי ששם האשם מרק ברוך.
לרגע נקבתי את מלתי בסדר ילדי: ברוך אשם.
אחר כך התברר לי שלא כך הדבר, והרי לך שיר.

כשהייתי בגילה של אחותך, בשעה שהיתה רלונטית,
שחקו הנערים בחצר אמת או חובה.
כמו אני שמעתי, "חובה", אמרו, "חובה עליך
להשיק את הולדמן הזה בגב יד מלטה של קרבה".

אני זוכר, יעל, הייתי מאוד כמוה ברעד המקנה.
הייתי כמה כמו מעבר בשחר שלך, יעל, בכל היקר לי.
מלה לא נאמרת על ההתמשכות, על פכירת הגוף הנשען מלה לא מזכירה.
ואין עוד איש שישמע מוזיקה מועצת של לקוחים ללב.

ברוך ששחר לא תביא עצמה אחרי כמותי להיות בת מצנה.
ברוכה ה-Magic Hour לתעוד שכירה בשבתות. ברכו כלם את המברך!
אני כותב אליך, יעל, ומתגעגע לרגע שמכירים בכך שבן לוחם בת,
ובלכתך הנכרת הרגע שבו נלקחו כלם.

9.3.11